

være meget uheldigt, om vi i nogen Maade begrænser Bankernes Lyst og Evne til at anbringe Midler i Kreditforenings- og Statsobligationer, det har vi ikke Raad til, og jeg tror ogsaa, det er fuldt forsvarligt, at Bankerne medregner disse Papirer, forsaavidt de er ubelaante, til deres likvide Midler.

Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 7 til § 12 om, at Bankerne slet ikke maa belaae deres egne Aktier, finder jeg upraktisk og uheldigt. Jeg tror, Lovforslagets Bestemmelser angaaende dette Spørgsmaal er tilstrækkelig betryggende. Lovforslaget bestemmer jo, at Bankerne kun maa belaae indtil 10 pCt. af den indbetalte Kapital, og Belaanningen maa ikke uden Bankinspektørens Samtykke overstige 75 pCt. af det pantsatte Papirs Paalydende eller, hvis Papiret er Genstand for offentlig Kursnotering, 75 pCt. af den til enhver Tid noterede Kurs. Jeg tror ikke, det vil være praktisk at binde Bankerne stærkere i denne Henseende, det er i hvert Fald en stor Behagelighed for Bankaktionærer at kunne indlevere Bankaktier som Haandpant for et mindre Laan, og jeg tror, det indenfor disse Grænser kan gøres uden Spor af Risiko. For øvrigt, hvis man følger Mindretallet, kunde det maaske føre til en lille Byttehandel, en Bank maa nemlig belaae andre Bankers Aktier, og saa kunde Bankerne arrangere sig saaledes, at den ene Bank belaae den anden Banks Aktier, og den anden Bank den ene Banks, og saa var vi akkurat lige nær.

Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 9 har jeg udtalt mig om. Mindretallets Ændringsforslag Nr. 14 til § 21 om, at Ordet „grov“ skal udgaa tre Steder i Paragraffen, tror jeg heller ikke, der er Grund til at vedtage. Man skærper paa den Maade Straffebestemmelsen for enhver Ubetydelighed alt for stærkt, saaledes at det at komme for sent til et Bankraadsmøde eller det, at en Revisor tæller nogle Øre fejl, vil kunne blive strafbart, og jeg synes, det er at gaa for vidt i den Henseende. Om Ordet „grov“ netop er det heldigste Skelnemærke for, hvad der er strafrit og strafbart, kan der være delte Meninger om; jeg for mit Vedkommende har ikke noget imod, at man ombyttede det med et Ord, der flyttede Strafbarheden lidt nedad; vi var ved at drøfte det i Udvalget, som det ærede Medlem slog paa; men jeg tror godt, vi kan lade det staa, uden at der sker nogen større Skade derved som Ændringsforslaget

er stillet, maa jeg i hvert Fald fraraade det. Jeg maa derfor fraraade at stemme for samtlige de af Mindretallet stillede Ændringsforslag og skal endnu en Gang anbefale de af Flertallet eller Udvalget foreslaaede Ændringer.

Handelsministeren (Hage): De af Udvalget og de af dets Flertal stillede Ændringsforslag kan jeg alle tiltræde, og de første giver mig ikke Anledning til særlige Bemærkninger. Jeg skal holde mig til de Spørgsmaal, hvorom der indenfor Udvalget har været Meningsforskel.

Under Nr. 4 fraraader et Mindretal at lade den Bestemmelse i Lovforslaget udgaa, som siger, at paa de Midler, der indsættes paa Bankbog, kan der ikke af Banken ydes større Rente, end hvad der til enhver Tid er tilladt at yde paa Sparekassebog. Forslaget, som er en Reminiscens fra tidligere Forslag til Banklov, har jeg ved Udarbejdelsen af dette Forslag ladet blive staaende for derigennem at slaa fast, at naar man tillader Banker at udstede Bankbøger paa samme Vilkaar i Henseende til Stempelbegunstigelse som Sparekasser, bør ogsaa de samme Regler komme til at gælde for Indlaan paa Bankbøger i Henseende til Renteydelse o. s. v., som gælder for Sparekassebøger. Da der nu imidlertid ikke i det samtidig forelagte Sparekasselovforslag findes nogen Forskrift om, at Renten skal holde sig indenfor en vis Grænse, er denne Bestemmelse selvfølgelig i og for sig overflødig, og jeg har derfor ikke noget imod, at Bestemmelsen gaar ud. I det Tilfælde, at man vil fiksere en Maksimalrente paa Indlaan i Sparekasser, vil der kræves en særlig Lovhjemmel dertil, og i saa Fald vil det ligge lige for, at man samtidig fastslaar, hvorvidt den samme Regel skal gælde for Bankers Bankbøger som for Sparekassebøger. En Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), som jeg maaske ikke har opfattet ganske rigtigt, giver mig Anledning til at tilføje, at hele denne Bestemmelse alene tager Sigte paa de Midler, der indsættes paa Bankbøger, og at der intet er til Hinder for, at Banker kan yde en højere Rente for Indlaan, der gives paa andre Vilkaar end paa Bankbog. Da Bankerne er nødsagede til at følge med Svingningerne i baade det indenlandske og det udenlandske Pengemarked, (alt efter som Diskontoen gaar op eller ned, er det umuligt uden at paalægge Bankerne uholdbare Vilkaar at fastsætte, at de ikke